

Yeni mi Yıl Eski mi

– HÂLimce · 09 Ocak 2013

"Yeni Yıl" ın 8 günü geride kaldı bile.

Gün-gün, hafta-hafta, ay-ay ne yeni yıllar eskidi hayatımızda zamanla.

Saatler, dakikalar, saniyeler, saliseler ve neler neler geldi geçti de eskidi hayatımız zamanda.

Zamanla ne zaman tanıştım da böyle saymalara başladım zamanı?

"Falanca kişiyle ne zaman tanışmıştım?" demeye benzemiyor bu.

Çünkü o kişiyle tanışmamdan önceki ve sonraki zamanlardan bahsedebilirim, hatırlayabilirim çünkü.

Ama zamanla tanışmamdan önceki zamanlardan nasıl bahsedebilirim ki!

Hiç bir şey hatırlamam mümkün değil. Ancak sonrasında bahsedebilirim;

Hatıralarımı oluşturan kısmından.

"Yarın yeni yıl" sözünü ilk duyduğum zamanı hatırlıyorum.

Merak ve heyecanla uyumuştum o gece. "Yeni Yıl" ın ilk sabahına uyandığımda;

Farklı ve çok daha güzel bir dünya görebilmek umuduyla

"Eski" ne kadar eskimişti ki daha; Daha güzel olmasını bekliyordum "Yeni" nin?

"Yeni" kavramı bende, böyle bir beklentiye neden olmuştu nedense?

Zaman kavramı ilk o zaman girmişti hayatıma sanırım; "Eski" ve "Yeni" ile birlikte.

Ya da bendim zamanın içine giren! Geçmişle gelecek arasında duran varlığımla

Çünkü zamanla öğrendim ki; Benim beni fark etmediğim zamanlarda da varmışım ben.

Ve ben zamanı fark etmeden önce de varmış zaman.

Öyleyse benden sonra da olacaktır; Evvel' den Ahir' e uzanan ve bir rüzgâr misali esip geçen zaman.

Ben ise gelecekle geçmiş arasında duruyorum zannetsem de aslında toz gibi, toprak gibi, yaprak gibi savrulmaktaymışım zamanda; Gelecekten geçmişe... Yeniden eskiye...

Evvel zaman içinde... Ahir zaman içimde imiş

"Yeni Yıl" ın ilk sabahına uyanıp ta, farklı ve daha güzel olan hiçbir şey olmadığını, her şeyin aynı eskisi gibi olduğunu gördüğümde, bir hayal kırıklığı, bir üzüntü kaplamıştı içimi.

"Her dem yeni doğarız. Bizden kim usanası" sözünü duymamıştım henüz Yunus' un.

Oysa ne aynı kalabilen bir şey varmış alemde ne de eskiyen.

Bir hâlden bir hâle, hicret halindeymiş her şey alemde amma hep YeNi' den YeNi' ye imiş akış;

"Ömür su gibi yeniden yeniye akıp gider. Fakat cesette bir daimîlik gösterir" (Mevlâna C.R)

Ben bilsem de bu böyleymiş bilmesem de.

Bir şey yapıyor veya hiç bir şey yapmıyor oluşuyla değişmezmiş bu.

Denizde ilerleyen bir geminin içinde; "Ben hiçbir yere gitmeden böylece duracağım" desem ne ki, her an yol almakta iken gemi!

Her an her şeyi değiştiren ve sürekli olan bu değişim ile sürermiş ömür denen yolculuk zaman deryasında. Hem dışımda hem de içimde bu böyleymiş.

O hâlde; Bir hâli diğer bir hâle tercih etmemin nedeni ne herşeyin her an gelip geçtiği bu yolculukta.Yeniye eskiye, sevinci, üzüntüye tercih etmemin nedeni ne?

Sevindiren şey, neden sevindiriyor da beni üzen şey neden üzüyor?
Neden bir şeyin olmasını isterken başka bir şeyin olmasını istemiyorum.
Neden istiyorum da... Neden istemiyorum?

"Allah gelir seni ağlatır. Senin içinde ağlayan O. Başkasına acır seni ağlatır, ona merhamet eder. Bir tiyatro oynanıyor oğlum. Kimse farkında değil" Op.Dr. Münir Derman (Ks)

Bu tiyatro oyununun farkında olmayınca insan, hayrı ister gibi şerri istermiş. Şer zannedip istemediği ise insan için hayır olabilirmiş. (Bakara Suresi 216)

"Soru ilmin yarısıdır." Buyurmuş Âlemlere Rahmet olan Resulullah (s.a.v.)

O hâlde diyorum; Cevap ta diğer yarısıdır ilmin ve İKİSİ "BiR" leşmeden iLiM ortaya çıkmayacak demektir.İlim ortaya çıkmadığı sürece de ortada olan cehaletten ve "BeN" gibi cahilden başkası olmayacaktır.

Ama bu İlim, neden İKİ' ye ayrıldı ki böyle; Soru ve Cevap olarak!
Soru kısmı ve soruNlu kısmı ben olduğum için soruyorum işte diğer yarıma...
Ya da "DiĞeR" bildiğim ve ASL' ında bilemediğim YâRiMe!

Savrulan tozu-toprağı, yaprağı görürmüş te insan rüzgârı göremezmiş.
Öyle diyordu Münir Derman (Ks) hocam; "Rüzgâr, tozu örtü yapar kendine"

Rüzgâr neden örtünmek istedi ki?

Örtünmek deyince; "Örtü ile gizlenmek, örtünün ardında gizlenmek" anlıyor aklım.
Oysa ki rüzgârın (daha doğrusu RüzGâR' a HükMeDeN' in) örtünmekteki gayesi;
Gizlenmek değil, bilâkis "Aşikâr" olmakmış.

"Ben gizli bir hazine idim. Bilmek istedim Âlem' i, bilinmek istedim Âdem' i yarattım"
Buyurmuş O.

Ama yine aşikar değil ki rüzgâr; Aşikâr olan toz-toprak, yaprak.
Fakat onların kendiliklerinden savrulma imkânı olmadığı için "SAV" ruluşları Rüzgârın aşikâr olması
demekmiş. İş yapan Rüzgâr ve işlenen yaprakmış.

"Attığında sen atmadın fakat Allah attı" (Enfal Suresi 17) buyurması bundanmış.

Rüzgâr olmasa hangi yaprak kıpırdayabilir ki!

O hâlde asıl istek rüzgâra ait. Yaprak ise onun bu isteğine göre savrulmak zorunda.
İstese de istemese de, bilse de bilmese de bu böyleymiş Evvel' den Ahir' e.

Yaprağa düşen biraz sabır ve tevekkülden başka iş yokmuş Âlem' de.
Zaten insan ömrü ya sabretmekle ya da sonradan sonuçlarına sabretmek zorunda kalacağı şeylerle
geçermiş. Ama mutlaka geçermiş.

"Sevinçli de olsan, üzüntülü de olsan bu hayat geçip gider oğlum. Bu iğreti saray kimseye kalmaz.
Herkes gün gelir elini eteğini çeker bu alemde" diyordu Münir Derman Hocam (Ks)

İlim bir nokta imiş. Onu cahiller çoğaltmış.
Elimi eteğimi çekmeden şu Âlemden, Rüzgâr beni O NoKta' ya dek savurur da SoRu CeVaBLa "BiR" leşir
mi bilemiyorum. CeVaB ise her şeyi ZaTeN BiLeN' dir.

HÂLimce...